

גוריון למי, אם מקודש ברוך הוא עשה גורושים לאדם אם לא. אבל בדבר התהפה, ויגרש את, אמר דוקא, מי גרש את? האדם. האדם וدائית גרש את, ולכן כתוב ושלחחו ה' אלהים מגן עזנו. למה ושלחחו? משום שגרש אדים את, כפי שבארנו. וישבן - הוא השרה אותם במקומם זה. שהוא גורם וסתם דרכיהם ושבילים והשרה דינים על העולם, ומה שיקללות מאותו יום ומעטלה.

ואת להט החרב המתהפהכת, כל אלו ששרויים בזורקי הדינם על העולם, שמתהפהכים לגונים רבים כדי להפרע מהעולם. לפעם אונשים ולפעים נשים. לפעם אש לוחט ולפעים רוחות שאין מי שיעמד בהם. וכל זה לשמר את דרך עצה חמים שלא יוסיפו להרע במקדם. להט החרב - אלו שמלחתים אש ותלינות על ראש הרשעים והחותאים. והגנונים מתהפהכים לכמה מינים לפי דרכי בני האדם, ועל זה להט, כמו שנאמר (מלאי כ) ולהט אתם הימים הבאה וגוי, והרי נאמר. החרב - זו חרב לה, כמו שנאמר (ישעה לד) חרב לה, מלאה דם וגוו.

אמר רבבי יהודה, להט החרב - (אלא) כל אותם הממניגים שלמטה שמתהפהכים מדרמות לדרמות, כלם ממניגים על העולם להרע ולהסתות את רשות העולם שעובדים על מצותם ובונם.

בא ראה, פיון שאדם חטא, המשיך עליו מפני מה מנים רעים וכמה בעליך דינים, ופחד מכם ולא יוכל לעמוד עליהם. שולמה ירע חכמה עליונה, ושם לו הקדוש ברוך הוא עטרת מלכות, וכל העולם היה פוחד ממנה.

יבענنا מאן עבד תרוכין למאן. אי קדשא בריך הוא עבד תרוכין לאדם אי לא. אבל מלחה אההפייך ויגרש את, אמר דיקא. ומאן גרש את, האדם. האדם ודאי גרש את. ובגין דא כתיב ושלחחו יי אלדים מגן עזנו. אמר וישראלחו, בגין דגרש אדם את פדק אמרן. וישבן, והוא אשורי לוז באתר דא דאיו גרים וסתים אורחין ישביבין ואשורי דין על עולם ואמשיך לוטין מההוא יומא ולעילא.

ואת להט החרב המתהפהכת, כל אונין דשוריין בקוצפי דין על עולם, דמתהפהכין לגונין סגיאין בגין לאחרפראא מעולם. לזמן גורבן לזמן נשין לזמן נין אשא מלחתא ולזמן נין רוחין דלית מאן דקים בהו. ובכל דא לשמור את דרך עז החמים דלא יוסיפון לאבאasha בקדמיתה. להט החרב, אונין דמלחתאן אשא וקוסטירי על ראשיהן דרישיעיא וחיביא. ומתהפהכין גונין לבמה זיינין לפום ארהייהו דבגינשא. ועל דא להט כמה דאת אמר (מלאי ג) ולהט אותן הימים הבא וגוי והא אהם. החרב דא חרב ליין כמה דאת אמר (ישעה לד) חרב ליין מלאה דם וגוו.

אמר רבבי יהודה להט החרב (אפיו) כל אונין קסטרין דלתפה דמתהפהכין מדיקנא לדיקנא כליהן ממן על עולם לאבאasha ולאסטהה לוז לחיבי עולם דערין על פקודיו דמאיריהן.

תא חזי, בגין דחוב אדם אמשיך עלייה כמה זיינין בישין ובמה גרדיני נמושין זיחיל מבלחו ולא יכול לקיימא עלייהו. שלמה ידע חכמתא עלאה ושוי ליה קדשא בריך הוא עטרה דמלכותה והו דחלו מגיה כל עולם.

בין שחתא, המשיך עליו ממה מינים רעים וכמה בעל דינם, ופחד מכם, ואז יכולו להרע לו. ומה שהיה בידו לקחו ממנה.

ועל זה, במא שחולך בן אדם ובאותה הדרך שנדרך ביה, כה מושך עליו למ מה מה שחולך בגנו. כה אדם היה מושך עליו כנהגו. כה טמא אחר שטמא אותו ואת כל בני העולם.

בא ראה, שחתא אדם, משך עליו כה טמא וטמא אותו ואת כל בני העולם, וזהו נחש הרע שהוא טמא ומטמא את העולם. שנינו, כשהמוחזיא בשמות מבני האדם, נשאר מפניהם גוף טמא, ומטמא את הבית ומטמא את כל אלה שמתקרבים אליו. זהו שפטותם (כדבריו) הנגע במת וגו'. ועל זה, בין שהוא נוטל נשמה ומטמא את הגוף, אז נתנה רשות לכל אותם צדדים טמאים לשירות עליו, שהרי אותו הגוף נטמא מן הצד של אותו הנחש הרע ששורה עליו. ועל זה, בכל מקום שהוא נחש הרע שורה, מטמא אותו ונטמא.

ובאו ראה, כל בני העולם בשעה שישנים על מנוחתם בלילה, והלילה פורש כנפיו על כל בני העולם, תועמים טעם המות. ומתווך שטועמים טעם מות, רום הטעמה הזו שטה על העולם ומטמאת אותה העולם (וזא ביחס החל שלו), ושורה על ידי האיש וגנטמא. ובשפתה עזר ונסמתו חזרה אליו, בכל מה שיקרב בידו - הכל בטמא, כי שורה עליהם רום טמא. ועל זה לא יקח אדם בגיןו ללבש ממי שלא נטל ידיו, שהרי המשיך עליו אותו רום טמא וגנטמא. ויש רשות לרום מנוי לאלבש מפאן שלא נטל ידו. דהא

כיוון דחוב אמריך עלייה מפני זייןין בישין ובמא גרדיני גמוסין ודחיל מבלחו וכדין יכולו לאבא שא ליה ומה דהוה בידיה נטלו מגיה.

ועל דא במא דאייל בר נש ובזה הוא ארחה דאתפרק ביה, כי משיך עלייה חילא ממנא דזיל לקלליה. כה אדם הזה משיך עלייה חילא אחרא מס' אב. דסאייב ליה ולכל בני עולם.

הא חזי, כד חב אדם משיך עלייה חילא מס' אב וסאייב ליה ולכל בני עולם. והאי הו אחו באיש דאייל מס' אב וסאייב עולם. דתגינן פד אפיק נשמהין מבני נשא, אשתקאר מגיה גופא מס' אב וסאייב ביתא. וסאייב לכל אנון דמקרבי ביה. הדא הו ארכתייב, (במדבר יט) הנגע במת וגו'. ועל דא בין דאייל נטיל נשמהין סטרוי מס' אבן לשרא אתייהיב רשו לכל אנון סטרוי מס' אבן לשרא עליו. הדא ההוא גופא אסתאב מפטרא דההו אחו באיש דשרא עליו. ועל דא בכל אתר דההו אחו באיש שארי מס' אב ליה ואסתאב.

והא חזי, כל בני עולם בשעתה דניימי על ערסייהו בליליא, וליליא פריש גדרפה על כל בני עולם טעמי תעמא דמוותא. ומגו דטעמי תעמא דמוותא הא רוחא מס' אב שטיא על עולם וסאייב (על) עולם (ר' לע' בנו קפטריא דיליה) ושריא על יDOI דבר נש ואסתאב. ובבד אתער ואתחרר ליה נשמהיה, בכל מה דיקרב בידוי כליה מס' אב, בגין דשרא עלייהו רוח מס' אב. ועל דא לא ישב בר נש מנוי לאלבש מפאן שלא נטל ידו. דהא אמריך עלייה ההוא רוח מס' אב ואסתאב. ואית ליה רשו להאי רוח